

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Daniely Zemanové a soudců Zdeňka Kühna a Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **EURO TAXI HATĚ, s.r.o.**, se sídlem Hatě 89, Skuhrov, zast. Mgr. Monikou Zatloukalovou, advokátkou se sídlem Veleslavínova 7, Olomouc, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Letenská 15, Praha, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 1. 2014, čj. MF-121446/2013/16-1869, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5. 2. 2015, čj. 11 Af 4/2014-40, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se nepřiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravních agend ze dne 11. 11. 2013, sp. zn. S-MHMP 204357/2013 ODA-TAX, čj. MHMP 1299429/2013, byla žalobci za porušení cenových předpisů spočívajícím v nedodržení úředně stanovené ceny při prodeji uložena pokuta ve výši 140 000 Kč. Žalovaný podanému odvolání nevyhověl a rozhodnutí magistrátu potvrdil.

[2] Městský soud následně zamítl žalobu v záhlaví uvedeným rozsudkem, který žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl kasační stížností.

[3] Stěžovatel podanou kasační stížnost spojil s návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Tento návrh stěžovatel odůvodnil tvrzením, že uložená pokuta je v daném případě výjimečná a přesahuje praxi správních orgánů. Uvedl, že v současné době nemá žádné zaměstnance ani nepodniká, a to z důvodu probíhajícího řízení o zrušení licence, v důsledku kterého zbývající zaměstnanci odešli. Stěžovatel proto nevykazuje příjmy a není schopen uloženou pokutu uhradit. V této souvislosti stěžovatel poukázal na skutečnost, že mu v současné době byly uloženy další tři pokuty ve výši 300 000 Kč, 350 000 Kč a 250 000 Kč, u kterých požádal o splátkový kalendář. Doplnil, že se uloženým pokutám správních orgánů nevyhýbal a v rámci možností je splácel (viz důkazy předložené městskému soudu). K důkazu o své finanční situaci stěžovatel přiložil daňové přiznání k dani z příjmů právnických osob za rok 2013, rozvahu a výkaz zisku a ztrát za rok 2013 a

usnesení městského soudu, kterým byl v projednávané věci žalobě přiznán odkladný účinek.

[4] Žalovaný s návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti souhlasil.

[5] Podle ust. § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), „[k]asační stížnost nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. se užije přiměřeně.“ Podle ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s. „[s]oud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.“

[6] Předně Nejvyšší správní soud uvádí, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není zrušeno. Odkladný účinek má proto charakter institutu výjimečného a měl by statisticky vzato být přiznáván v menšině případů, nikoli zpravidla. Je pravda, že čistě jazykový výklad ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s. by mohl svádět k závěru, že při posuzování, zda odkladný účinek přiznat, anebo nikoli, se poměřuje pouze a jen vzájemný poměr újmy žadatele o jeho přiznání a újem jiných osob. V tomto smyslu by tedy i vcelku nepatrná újma žadatele mohla být důvodem přiznání odkladného účinku, pokud by byly újmy ostatních osob ještě mnohem „nepatrnější“. Takový mechanický výklad by však opomíjel základní znak institutu odkladného účinku, a sice, jak již bylo shora zmíněno, že jde o institut výjimečný, který nemá být v řízeních před správními soudy pravidlem. Jestliže by pravidlem měl být, nestanovil by zákonodárce jako základní normu, že žaloba resp. kasační stížnost odkladný účinek nemají. Pojímání odkladného účinku jako výjimky z pravidla tedy znamená, že újma, která má hrozit žadateli o jeho přiznání, nesmí být vzhledem k jeho poměrům bagatelní, nýbrž naopak významná, taková, která opravňuje, aby v jeho konkrétním případě pravidlo, že žaloba resp. kasační stížnost odkladný účinek nemá mít, nebylo výjimečně uplatněno. Významnou bude újma spíše tehdy, nebude-li možno v případě, že bude napadené správní rozhodnutí naplněno a poté shledáno nezákonným a zrušeno, v podstatných ohledech navrátit v původní stav jím způsobené následky či dopady. Významnou bude též spíše tehdy, půjde-li sice při uplatnění rozhodnutí o následky vratné či napravitelné, avšak takového rázu, že způsobí žadateli vážné obtíže či významné poruchy v jeho životě, fungování, činnosti apod.

[7] V projednávané věci spatřuje stěžovatel jemu hrozící újmu v nutnosti uhradit pokutu uloženou za správní delikt ve výši 140 000 Kč. Přitom upozorňuje na další jemu uložené pokuty v celkové výši 900 000 Kč. Současně však přiznává, že dosud svoji finanční situaci úspěšně řešil dohodou se správním orgánem o stanovení splátkového kalendáře, který se mu dařilo plnit. Stěžovatel přitom netvrdí, že by správní orgán v této konkrétní věci neměl jeho případné žádosti vyhovět; nelze proto dovodit, že by majetková újma plynoucí z pokuty uložené v projednávané věci představovala v kontextu dalších jemu uložených pokut natolik významnou majetkovou újmu, která by představovala nenapravitelné důsledky. V daném případě nelze hovořit ani o nevratných dopadech do

pokračování

podnikatelské činnosti stěžovatele, neboť dle jeho vlastního tvrzení stěžovatel v důsledku probíhajícího řízení o odebrání licence nepodniká a nemá žádné zaměstnance. Skutečnost, že je povinen k úhradě uložené pokuty, se tedy bezprostředně jeho podnikatelské činnosti nedotýká. Nejvyšší správní soud tak zejména s přihlédnutím ke skutečnosti, že současnou finanční situaci stěžovatele lze s kladným výsledkem řešit na úrovni správních orgánů, dospěl k závěru, že není důvod přistoupit k natolik mimořádnému opatření, jakým je přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[8] Nejvyšší správní soud na závěr připomíná, že usnesení o odkladném účinku je svou povahou rozhodnutí předběžné povahy a nelze z něj předjímat budoucí rozhodnutí o věci samé. Z povahy věci se tedy Nejvyšší správní soud nemohl zabývat argumentací stěžovatele dovozující důvody pro přiznání odkladného účinku z nezákonnosti uložené pokuty, neboť posouzení této otázky představuje již meritorní hodnocení věci.

[9] Nejvyšší správní soud návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nevyhověl.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. dubna 2015

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu